

BURAK AKYOL

ÖZGÜRLÜK DAİMA
YALNIZLARINDIR

DESTEK YAYINLARI: 1090
DENEME: 6

BURAK AKYOL / ÖZGÜRLÜK DAİMA YALNIZLARINDIR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-550-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Burak Akyol

Özgürlük

Daima

Yalnızlarındır

1. Bölüm

20. yüzyıl ve onun buhran dolu kızılığ, geçmişin yakıcı tarafından gelen mektuplar, hikâyeler ve film senaryoları...

Şimdiki zamana soğuk bir el uzatan tüm kalpler ve kentlin aristokrat gençliği...

Zevkiniz zevkimdir, bir enjektörden daha derin yaralarım var, hadi sarın onları!...

Gördüklerimi yazmaya başlayalı ne kadar olduğuyla ilgili net bir tarih veremiyorum. Burada bu kitabı okuyan biri var mı, onu da bilemiyorum. Tek bildiğim şey, kimse yok gibi görünen bu yerde benim var olduğum. Benim kim olduğumu, adımın ne olduğunı merak ediyorsunuz biliyorum. Daha küçük bir bebekken anlatılanlara göre 1980 senesinde annemin karnında büyük savaşlar verdiğim söylenirdi, bu ciddiye ölüm kalım savaşına dayanarak kıymetli babam benim “Sü” ismiyle dünyaya gelmemi uygun görmüş. Kızmıyorum ona, bu adı seviyorum çünkü yıllar geçtikçe, bu isimle hayatımın ne kadar bağdaştığını görebiliyorum ve ben nefes aldığım müddetçe her an bir savaş veriyorum.

Yaşam savaşı bu.

Çünkü ben bir savaşıyorum!

Hayatın aralıklarında, diplerde, en uçlarda yaşayan gerçek bir savaşçı.

İnsanların, insanlarla olan içsavaşı!

İstanbul, Şubat 1999

02.00

Günler geçtikçe bir savaş alanı haline gelen evimizde, annemin bağışlarıyla uyandım o gece.

Odadan çıkmamam için bir neden yoktu ama kapıyı aralamadım bile. Yorganın altına girip annemin ağzından düşen cümleleri özenle aklımda birleştiriyordum. Babam her gece eve alkollü gelen, dudakları tamamıyla aşağı bakan üzgün ve mutsuz bir kuyumcuydu. Annem asla yalanlarla kamufle olmayan asil bir kadındı. Babamın anneme defalarca vurmasından nasıl eminsem, aldatmasından da emindim. Sanırım babamın tatmin edilmesi zor bir organı vardı. Bağışlar evin kırılan eşyalarına karışıyor, sesler gittikçe artarken büyük bir ses daha geldi, heyecanla koşup gittiğimde babamın ve annemin holde sırtüstü kanlar içinde olduğunu gördüm. Bir çocuk için yalnız ve tek çocuk için muhteşem bir son.

Umarım baba gittiğın yerde daha çok kişiye yalan söyleyip, daha çok küfredip, daha çok tekme atıp, daha çok kandırırısın!

O gece benim için de dünyanın sonuydu, işte o gece bütün duyguların canlı taklidi yaptığı, ölü olduğunu anladığım geceydi.

O gece bir adım daha atmanın hiç manası yoktu.

“Kırmızı gece.

*Ben; gök gürültülerine karışmış
ayıp örten yağmurlara sığınan bir hiç'im.
Diliyorum; düş üstüme, damla damla değil.
Saniyesinde sürahiyi dolduracak hızla
boğ beni, söküp at kırım ve nefesimi kes.
Hadi, durma yağmur, bitsin bu!”*

İstanbul, Nisan 1999

09.30

*Günaydın zıkkımın ilk saatleri, ölüm deminin katrana bulanmış
siyahlığı günaydın...*

Güneşi daha çok sevdiğim zamanları hatırlıyorum. İyi ki yaşıyorum ve iyi ki nefes alıyorum dediğim zamanları. Kuşların ağzında gibiydi akşamlar o vakit, koca koca dutlar dökülürdü ağaçlardan, en tepesine çıkarken hayallerimin... Saçlarımı okşayan rüzgâr tatlı eserd, kuşlar şarkılar mırıldanırdı, telaşlı kanat çırpışı sesleriyle ben de büyüdüm. Büyüdüm. Artık hep erken oluyor saatler. Ağlak gecelere tutunuyorum. Hiç gelmeyen misafirlere. Şimdi daha iyi anımsıyorum güneşi çok sevdiğim zamanları. Annem ve babam hayattayken daha.

Aradan aylar geçti.

Evde her şey yerli yerinde, bu sabah okula gitmeme kararı aldım, devam edebileceğimi de hiç sanmıyorum. Uzun zamandır evden dışarıya da çıkmadım. Ama bu sabah ben gidiyorum. Ülkeyi daha iyi tanıma ve her zaman için yolda olmak isteğimin artık gerçekleşmesini istiyordum. Babamdan kalan 72 model bir

arabayla yapacaktım bunu. Arayıp arkadaşlarıma haber verdim, benimle gelmeyi çok istediklerini, yalnız bırakmayacaklarını söylediler ama hiç kimseyi istemiyordum. Bir grup mızımız dost eksik olsun, sorun değil. Gelmesini istediğim biri var ancak onun da bu yolculuğa çıkması bir hayalden ibaret. Melina, düşlerin ve sevgilerin kadını, ona karşın tüm sınırlarım savunmasız, ancak bir hayalden ibaret.

Çok geçmeden birkaç parça eşyayı bavula koyup yolculuğa koyulmuştum.

Evde kaldığım her saniye buhran doluydu, çokça bulanık. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde karışık duygular damarlarımda bir süre gezdi durdu. Kapıcımız “Yolculuk nereye Sü Bey?” diyene kadar.

“Birkaç şehir görmeye gidiyorum eminim gelmek istemezsin” dedim. Her zamanki gibi saçlarını taramış ve kahverengi takım elbisesini giymişti, biraz bozulup boğuk ses tonuyla “Uğurlar olsun” dedi.

Merdivenlerdeyken çocuk bağırışlarıyla karışık hafızamdaki geçmiş gözlerimin önüne geliyordu, buradan ne kadar geçtiğimi anımsıyordum lakin algılayamıyordum. Her şey bir hologram gibi, sahte geliyordu.

Ağır ve hafif adımlarla, inmeye devam ettim merdivenlerden.

“Hepinize inat kendi kendime yetebiliyorum

belki özlem çekiyorum!

Ama ben anca kendimi kaldırabiliyorum...”

Yollar, seni sevdiğin birine götürdüğünde yol olurmuş çok geç öğrenmiştim bunu.

Apartmandan çıkıp arabaya bindiğimde, babamın kokusu arabayla bütünleşmiş bir haldeydi. Bu araba sanki çocukluğum gibi

kokuyordu... Öyle naif, öyle temiz. Marşı çevirip aynı anda kökle-
dim gazı, herhangi bir yerden, herhangi başka bir yere amaçsızca
gitmeden önce son defa Melina'ya uğramak istedim.

Beynimden yollar geçiriyordum. Bir yere gitsin, her gün gidi-
len, gidilecekten ve gidilmişten farklı bir yere atsın diye bedenimi.

Melina'nın yanımda olmasını dilerdim bu yolculukta.

Evinin önüne geldiğimde annesiyle karşılaştım.

Bahçedeki kıymetli çiçeklerini suluyordu.

Arabadan inip selam verdim.

“Merhaba, nasılsınız teyzeciğim?”

“Sü merhaba, oğlum iyiyim sen nasılsın?” dedi ve içeriye davet etti.

Bahçeden eve doğru yürürken konuşmaya devam ediyordu.

“Bu arada başın sağ olsun oğlum cenaze evine geledim. Bili-
yorsun bu olanlar beni her zaman derinden etkiliyor.”

“Sağ olun teyzeciğim mühim değil, ben de kapıya kilit vurdum
biraz kafamı dinleyeceğim bir tatil düşünüyorum. Aslında sizlerle
vedalaşmaya geldim.”

“Yolun açık olsun, bir şeyler içmeden gitme buyur eve.”

Zahmet vermek istemediğimden “Teşekkür ederim” deyip
sağa sola kaçırıyordum gözlerimi.

Sonra Melina köpeği Paspas ile birlikte kapının önüne geldi.
Cane corso cinsi bu köpeğin yanakları sarkık ve beni yemeye her
an hazır koca dişleri vardı. Tarihte İtalyan savaş köpeği olarak bili-
niyordu, bunun hakkını verecek kadar da heybetli görünüyordu...
Bir yandan da gerçek bir paspas gibiydi.

Sağa sola çekiştirip duruyordu Melina'yı.

Melina'ya gelecek olursak, onun yanında dirhem dirhem azalarak
ölüyor gibiydim sanki, kalp atışlarımın hızlanması ve dudaklarımın
kurumasıyla tansiyonumun etkilendiğini söyleyebilirim her an için.

Uzun mu uzun, kızıl saçları ve siyah gözleriyle tanıyıydım onun aşkının.

Elbisesinin içinde tek kelimeyle büyüğü görüyordu, sevgiden-
dir dedim içimden, sevgidendir.

Tüm anlamsızlıkların, bir anda anlam kazanmaya başladığı vakit.

Aklımda, kimsenin göremediği bir yerde ömür boyu kalacak olan Melina.

Bana dur demediğin için gidiyordum, hatta koşuyordum.

Ben bunları düşünürken selam verip nasıl olduğumu sordu, sıra sıra cevaplayıp ikimizin de sözde gayet iyi olduğunu öğrenmiş olduk.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Bilmiyorum.”

Ona gel diyemedim asla.

Ama o geliyorum diyebilirdi.

Belki de sevmeden önce, özlemek hissine alışmamız gerek her ikimizin de.

Nasılsa yürüyeceğimiz bir sürü yol, gidilecek onlarca şehir olacak.

Ve ben, biliyorum unutmayı beceremeyeceğim, bu yüzdendir gerçekten sevmeden önce, özlemek hissine alışmam gerek.

Annesinin uzaklaşmasıyla bana bir teklifte bulundu.

“Sü, Paspas’ın yanında olmasını ister misin?”

Şaşkınlıkla bakakaldım.

Köpeğini ilk zamanlarda ne heyecanla aldığını ve ne kadar çok sevip değer verdiğini biliyordum.

Kabul edemezdim bunu, neden böyle bir teklif yaptığını o an sorgulayamadım çok fazla.

Ama ısrar etmesiyle kabul ettim.

Bu hayatta her zaman sorumluluklardan kaçmış biri olarak, köpeğini yanıma almak beni korkuttu ama ondan bir parçayı yanımda götürmek istedim. Çünkü ona ne kadar değer verdiğini biliyordum.

Vedalaşmamıza dakikalar kala, Melina çok üzgün görünüyordu ve kafam çok karışmıştı.

Çok soru sorup boğmak istemediğimden daha fazla, “Bize müsaade” deyip Melina’nın gözlerinin içine baktım.

Ona ben benmişim gibi baktım, bütün yılları önüne serdim.

Ellerimi tutup, gözlerime bakıp, “Birbirinize iyi bakacağınıza dair söz verin” deyip sarıldı. Kollarımın ilk defa bir işe yarayacağı düşüncesiyle ben de ona sarıldım.

“Merak etme ona çok iyi bakacağım” dedim.

Biz Paspas’la yola koyulurken, boş olan arabanın içini annesi erzakla doldurmuştu. Bu duruma nasıl geldiğimi bilmiyordum ve o an ne yaşadığımın idrakinde de değildim. Bilmiyor olmam iyi bir şey olabilirdi ama genellikle olmazdı.

*“Kalbinin bir köşesinde sakla beni
yıllarca sakla.*

*Bana yolları öğret
eziyetleri.*

*Hem sebepsiz bir şey yok ortada
ömrümün tüm saatleri senin!*

Yıllarca sakla beni kalbinin bir köşesinde.

Bana yolları öğret

eziyetleri.”

Su yutmuş acemi bir yüzücü gibiyim hayatın ortasında. Orası neredeyse, işte o kadar uzağım artık herkese. Öksürdükçe bey-nimden düşenler, daha uzağa gitmemle de karşıma çıkacak bili-yordum. Ama artık yoldaydım. Uzunca bir süre İstanbul'da dolaş-tım, otobüs duraklarında olan, sokakta yürüyen onlarca donuk, mutsuz insan yığını bir yerden diğer bir yere bozguna gidiyor gibiydi. Eşsiz bir şekilde canı yananların ve can yakanların elleri kolları salınarak yollarda yürümesi ne garip değil mi?

Otobana bağlanıp ilk şehir dışını gösteren tabelayı gördü-ğümde o sapaktan girdim. Radyoda klasik müzik çalıyordu ve Paspas aracın arka camından yolu izliyordu. Ben de hâlâ git-tikçe soğuyan kahvemi yudumlayıp, bir yandan da sigaramı içiyordum. Yolun beni nereye götürdüğüyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Neden böyle sorularıma yanıt ararken, bu nedensiz bir neden-lilik diyorum. Cevaplayacak pek de bir şey yok ortada. Aslında bir soru bile değil, ihtimaller içinden geçip, var olmaya gayret göste-riyor olmak olabilir mi? Ama var olmak da zor bir iş! Ruhuna ses-lenemeyen herkes ölüyor sonuçta. Yaşamaksa amaç ve nefes alıp vermekse, kıymetli bir karşılık bu kara parçasında tüm her şeye rağmen. Kazanılan paraların eşdeğeri ne olursa olsun, yaşama ar-zusunun yanında bütün sertliğini kaybeder. O yüzden kimse para karşılığında yaşıyorum ben demesin!

“Zaman almalıydı hissizlik

hayli zaman...

Şimdi buna ne kadar kolay alıştığımı görebiliyorum.

Sanki asırlardır hissizim, yüzyıllardır ölüyüm!

Eskiden olsa bunu yazmak için çekinirdim.

Ama şimdi herkes okusun istiyorum.

Bedenim eskiyen bir zirvalık bütünü

cümlelerim bile! İşte bunların tüm toplamı da benim.

Yüzsüz, halsiz, ürkek ve bulanık.

Kaygı akıyor beynimden.

Konuşmak ve yazmak da artık geriyor ruhumu.

Bu yüzden, herkes benimle değil, kendisiyle konuşsun.

Ne istediğine önem versin.

Ruhunuzun da bir sesi olduğunun farkına varın.

Etinizi boş verin.”

Dışarısı soğuk ve sis içinde, hava da kararmaya başlamıştı, ar-
tık otoban iyice sessizleşmişti. Paspas’a dönüp, “Karnımızı mı do-
yursak sevgili dost?” dedim.

Öncesinde yol üzerinde durup tuvaletini yapması gerekmişti,
az ötede ise prefabrik yapı üzerine kurulu küçük bir motel gördüm
ve geceyi burada geçirmeye karar verdim.

İçeri girdiğimde beni sıska, bıyıkları yanağına kadar uzanan
bir adam karşıladı.

“İyi akşamlar olsun, yeriniz ve yemeğiniz var mı?” diye sordum.

“Hoş geldiniz, elbette var buyurun” deyip içeri davet etti.

Loş sarı ışık otantik bir hava katmıştı mekâna ve her şey tahta-
dan yapılmıştı. Yemek siparişimi verdikten sonra girişte küçük bir

kütüphane dikkatimi çekti, içindeki kitaplar, dergiler toz içindeydi. Eski bir radyodan gelen müzik sesleri ile birlikte cızırtılar eşlik ediyordu zihnime. Tanrı buraya hiç uğramamış gibiydi. Tekrar şef içeri girdi. Şömineye odun atarken köpeğimi buraya getirebilir miyim diye sordum. Kabul etti. Paspas'ı arabadan alıp getirdim. Melina'nın verdiği mamasından kabın içine iki ölçek doldurup, önüne koydum. Bir yandan mamasını yerken, bir yandan da diğer kabından büyük bir iştahla suyunu içiyordu. Karnının doymuş olabileceğini düşünerek hafifledim o sıra, sanırım Paspas'ı sevmeye başlıyordum. Sevilmeyecek gibi de değildi koca oğlan. Benim de yemeğimin gelmesiyle açlık kırıntılarından pek bir şey kalmamıştı, odaya çıkıp, uykuya geçmenin zamanı gelmişti artık. Gözlerim ağır ağır kapanırken ve boğazımda her türlü acı dans ederken tozunu yuttuğum bir gün daha sona erdi.

*“Üzerime yıkılırken duvarlar
iniyorum hayatın ortasına.
Duvarlara çarparak gelen bir ses gibiyim.
Ağrılı ve sancılı.”*

08.20

*Çılgınlıklarını cam pervazlarından, dünyaya bırakan sana günaydın...
Her şey küfre uğramış gibi bir sabah, somut ve soyut ne varsa
üzerinden geçilmiş sanki.
Hal buyken, halsiz kalınlık nüksediyor damarlarımdan.
Bugün, geçıştirmelerle geçen günlerin günü ve bugün de maske-
ler sıkı sıkıya yapıştı suratlara.*

Uyandıktan sonra yaklaşık on dakika kendime gelmeye çalışırım ve zihnimden geçenleri not defterime yazarım. Sonra da sebepsiz ve amaçsızca yattığım yerden doğrulup, kalkarım. Doğruca insanlar arasına, kendinden bile gizlenen insanların arasına karışıırım.

Paspas gözlerini dikmiş “Gitmeliyim!” der gibi bana bakıyordu, yatmadan evvel tuvaletini yapmış olmasaydı, bu sabah daha da kötü olabilirdi bizim için. Tasmasını takıp aşağı indim. Arkamdan seslenen şef “Günaydın, sabah kahvaltısı için bir şeyler hazırlayalım mı?” dedi gülümseyerek. “Lütfen ve bir de kahve istiyorum” dedim başımı aşağı yukarı sallayıp.

Geri döndüğümde günlük gazeteleri okurken şef yanıma oturup “Rahat uyudunuz umarım Sü Bey” dedi ve paket içinden sigara uzattı. Sigarayı alırken “Evet gayet iyi bir gece oldu” deyip sigarayı yaktım. Çok geçmeden yolculuğun nereye olduğunu, neler yaptığımı da sormuştu. Hızlı hızlı geçiştirip bu konuları tekrar tekrar konuşmak istemediğimden konuyu kapattım. Bu sefer de o anlatmaya başladı.

“Kimi beklediğimi bilmeden beklediğim bu yerde, bu yeri yer yapan sessizlikle merhabalaşmış ve rüzgârın tenimdeki yürüyüşünü de kabul etmiş halde duruyorum onca yıldır.” Gözlerinin dolduğunu ve ellerinin titrediğini gördüm, sigarayı daha bir derin içine çekerken.

“Asalak gibi hissediyorum kendimi” dedi ve ekledi. “Şurası deniz, burası ben, ötesi varsa eğer orası da aynıdır. Biliyorum, orada da olsam, orası da burayı taklit ederdi! Solgun bir sabahla üzerimde kurumamış gözyaşları taşıyorum. Ötede bir kuş uçup gidiyor, ne çok öte var, aklım almıyor” dedi.

Bu cümleler ruhuma o kadar dokunmuş olacak ki bayağı etkilenmiş halde “Aklının alamadıklarıyla kavga etmemelisin. Belki de daha uzakları özlüyor olman, dahanın daha ne kadar dahası var diye, hep düşündüğünden olabilir. Ama sana bir sır vereyim onların da bir gün sonu gelecek ve sen de artık sonu gelmiş bir cümleyle merhabalaşacaksın” dedim.

Yorgunlukla sigarayı tablaya bastı, yüzündeki tebessümle elimi sıktı ve sandalyeden kalkıp “Bir kahve daha ister misiniz?” diye sordu. “Hayır” deyip yola çıkmam gerektiğini söyledim.

Hazırlandık ve kapının önüne geldiğimde “Selametle Sü Bey” dedi yine silueti ile birleşmiş, içinde hafif acı barındıran gülümsemeyle. Yüzümü ona dönüp “Hoşça kalın, her şey için teşekkür ederim” dedim ve arabaya binip ara verdiğimiz yolculuğa devam ettik.

“Malulen emeklilik sebebi sayılır bu.

Fizibilite edilip raporlanması gerek.

Ne matematiksel

ne de sosyal olarak bir geçerliliğim var.

Anımsıyorum ama

artık algılayamıyorum.

Her şeyin sonunun geldiğini

düşünmeden edemiyorum.

Sizce de kıyamete yakın

bir yerde durmuyor muyuz?

İnandıklarımın inanmamam için uğraşmayın.

Tüm zamanın farklı girdaplarında

hep aynı anları yaşıyoruz.

Bir evrimin var olduğuna inanmak bile